

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 110/14</i>
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **11 czerwca 2014 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Marta Pańczyk-Kujawska SSA Ewa Madera
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **11 czerwca 2014 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **A. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Przemyślu**

z dnia **16 grudnia 2013 r.** sygn. akt **III U 1340/13**

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 110/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 czerwca 2014r.

Decyzją z dnia 18 listopada 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy A. P. prawa do emerytury, dochodzonego wnioskiem z dnia 16 lipca 2013 r. w

trybie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Powołując w podstawie prawnej decyzji art. 184 w związku z art. 32 w/w ustawy, a także § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca nie spełnia wszystkich koniecznych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia jako, że nie udowodnił wymaganego 15-sto letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. W tym bowiem zakresie organ rentowy nie uznał wykazywanego przez wnioskodawcę kwalifikowanym świadectwem pracy okresu zatrudnienia w (...) w Ł.(od 1 marca 1980r. do 30 maja 1999r.) na stanowisku kierownika wydziału mechanicznego , kierownika warsztatu i narzędziowni z uzasadnieniem , że na podstawie akt osobowych i zakresu czynności nie wynika ,że nadzorowana była praca zaliczana do I kategorii zatrudnienia. Jednocześnie w decyzji tej przyjęto ,iż wnioskodawca legitymuje się wymaganym okresem 25 lat ogólnego ubezpieczenia na dzień 1 stycznia 1999r. , co stanowiło o uchyleniu uprzedniej decyzji z dnia 23 września 2013.r odmawiającej prawa do emerytury również z powodu nie spełnienia tej przesłanki.

Wnioskodawca A. P. odwołał się od decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu. Wnosząc

o zmianę zaskarżonej decyzji, poprzez potwierdzenie uprawnienia do dochodzonego świadczenia emerytalnego wnioskodawca zarzucił, że wbrew stanowisku ZUS przedłożone przez niego świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach dostatecznie potwierdza wykonywanie tego rodzaju kwalifikowanego zatrudnienia w okresie zatrudnienia w (...) w Ł. , co ostatecznie (po wyłączeniu okresów urlopu bezpłatnego i okresów zasiłkowych) stanowi o legitymowaniu się przez niego okresem 18 lat, 8 miesięcy i 26 dni pracy w warunkach szczególnych . Niezależnie od tego odwołujący, opisując w sposób szczegółowy organizację pracy na nadzorowanej hali produkcyjnej , podkreślał że sprawował bezpośredni nadzór nad spawaczami , których praca zalicza się do prac w warunkach szczególnych , przy wypełnianiu obowiązków administracyjnych jedynie w niewielkim zakresie czasowym , co potwierdzić mieli wnioskowani do przesłuchania świadkowie.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o oddalenie żądania wnioskodawcy, z tych samych względów które legły u podstaw zaskarżonej decyzji, podkreślając ,że

w świetle dokumentacji osobowej ze spornego okresu zatrudnienia odwołującego brak jest podstaw do przyjęcia ,iż sprawowany przez niego nadzór wykonywany był stale i w pełnym wymiarze bezpośrednio przy stanowiskach na których praca wykonywana była w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu, po rozpoznaniu odwołania wnioskodawcy A. P. , wyrokiem z dnia

16 grudnia 2013r. (sygn. akt III U 1340/13) oddalił odwołanie. Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że A. P. ur. (...), pobierający od dnia 25 października 2011r. rentę rolniczą , wystąpił w dniu 16 lipca 2013r. do pozwanego organu rentowego z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, wykazując na dzień 1 stycznia 1999r. ogólny staż ubezpieczeniowy w wymiarze wynoszącym 25 lat . Do wniosku emerytalnego wnioskodawca załączył m. innymi świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych –bez daty- wystawione na jego wniosek z dnia 12 grudnia 2000r. przez (...) S.A. w Ł. stwierdzające ,że w okresie od 1 marca 1980r. do 30 maja 1999r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace-kontrola i dozór inżyniersko-techniczny nad pracami spawalniczymi- na stanowisku kierownika wydziału mechanicznego, kierownika warsztatu i narzędziowni - wymienionymi w wykazie A, dziale XIV poz.24 wykazu stanowiącego załącznik do zarządzenia Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 9 maja 1983r. w sprawie prac wykonywanych w warunkach szczególnych w zakładach pracy resortu leśnictwa i przemysłu drzewnego. Ocena tego dokumentu , powiązana z analizą zawartości akt osobowych wnioskodawcy (w tym zalegającego tam zakresu czynności) skutkowałą wydaniem przez pozwany organ rentowy w dniu 18 listopada 2013r. – zaskarżonej w niniejszym postępowaniu - decyzji odmawiającej A. P. prawa do emerytury, przy przyjęciu ,iż nie dowiódł on wymaganego okresu 15-stu lat pracy w warunkach szczególnych.

Opierając się następnie zarówno na dowodach z dokumentów (w tym aktach emerytalnych odwołującego zawierających m. innymi dokumentację osobową ze spornego okresu zatrudnienia , czy przedłożonego przez wnioskodawcę schematu organizacyjnego nadzorowanej hali produkcyjnej) jak i dowodach osobowych (zeznaniach świadków : A. B. i A. S. , przy jednoczesnej odmowie wiarygodności zeznań świadka J. P. jak i samego wnioskodawcy w części dotyczącej zakresu sprawowanego przez odwołującego nadzoru, jako pozostających w sprzeczności z twierdzeniami pierwszych z powołanych świadków) ,Sąd I instancji ustalił, że A. P. w okresie od 1 marca 1980r. do 30 maja 1999r. był zatrudniony w (...) w Ł. , przy czym jego miejscem pracy był Zakład w P. , gdzie zajmował stanowisko kierownika wydziału mechanicznego – do 1986r. ,oraz następnie dodatkowo jeszcze kierownika warsztatu i narzędziowni .W 1986r. powierzono ponadto wnioskodawcy pełnienie obowiązków dyrektora zakładu podczas jego nieobecności

w pracy. Stanowisko pracy A. P. usytuowane było w bezpośrednim sąsiedztwie hali produkcyjnej , na której wydzielona była spawalnia i montaż konstrukcji stalowych, dział remontowy, dział obróbki skrawania i stanowisko pracy elektryka, w wyodrębnionym i zamykanym pomieszczeniu . Wnioskodawca jako samodzielny kierownik całego wydziału , organizujący wykonawstwo otrzymanych zamówień wypisywał dowody w-z , sporządzał karty pracy, obliczał koszty zużytych do produkcji materiałów, wykonywał szkice i rysunki techniczne urządzeń oraz konstrukcji . Sporządzał także harmonogram robót oraz rozdzielał prace pomiędzy zespoły robocze, będąc odpowiedzialnym za ilościowe i jakościowe wykonanie prac . Niezależnie od tego odwołujący prowadził wstępne i okresowe szkolenia pracowników. Do pomocy w czynnościach administracyjnych, wnioskodawca miał przydzielonego referenta ,zaś w zakresie bezpośredniego nadzoru nad stanowiskami produkcyjnymi – w tym spawalniczymi –brygadzystów. Na hali produkcyjnej pracowali jeszcze tokarze, frezerzy, mechanicy, krajacze i elektryk . W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy

w Przemysłu uznał ,że wbrew treści zaoferowanego przez A. P. kwalifikowanego dowodu (świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych , które nie ma mocy wiążącej dla orzekającego sądu) praca wnioskodawcy w zakwestionowanym przez ZUS okresie zatrudnienia w (...) w Ł. nie może być uznana za pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) ,czy przepisów wykonawczego w stosunku do tego rozporządzenia zarządzenia resortowego tj. zarządzenia Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988r. w sprawie stanowisk pracy , na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. Urz. MR i RW 1988/2/4). Jak podkreślił bowiem w tym względzie Sąd I instancji , sprawowany przez odwołującego nadzór miał charakter pośredni ,a nadto nie był wykonywany stałe i w pełnym wymiarze czasu pracy nad stanowiskami gdzie praca wykonywana była w warunkach szczególnych. Oprócz bowiem stanowisk spawalniczych gdzie występował ten rodzaj kwalifikowanego zatrudnienia, A. P. sprawował nadzór nad tokarzami, ślusarzami czy mechanikami , których praca nie była pracą w warunkach szczególnych. Ponadto Sąd Okręgowy zauważał, że poza bezpośrednim nadzorem produkcyjnym, wnioskodawca - z racji zajmowanego kierowniczego stanowiska- wykonywał szereg czynności o charakterze administracyjno-biurowym i zarządzającym . Przystępując tym samym do końcowej oceny prawnej sprawy, Sąd Okręgowy w Przemysłu uznał żądanie odwołania za nieuzasadnione , a zaskarżoną decyzję ZUS za trafną i odpowiadającą prawu , przy podzieleniu stanowiska pozwanego organu rentowego co do nie spełnienia przez wnioskodawcę A. P. wszystkich koniecznych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego przewidzianych w art.184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U.

z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). W podstawie prawnej wyroku powołany także został art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Przemysłu z dnia 16 grudnia 2013r. zaskarżony został przez wnioskodawcę A. P.. W apelacji z dnia 23 stycznia 2014r. (v.k-34-41) wnioskodawca zarzucając naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 kpc m. innymi przez błędną ocenę dowodów prowadzącą do wzajemnie wykluczających się ustaleń co do charakteru sprawowanego przez niego nadzoru , jak i naruszenie prawa materialnego polegające na błędnej wykładni przepisów kwalifikujących prace nadzorcze jako prace w warunkach szczególnych tj. w tym wypadku przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) –poprzez nieuzasadnione przyjęcie ,iż przewidziany w pkt.24 działu XIV załącznika do w/w rozporządzenia nadzór musi być wykonywany w pełnym wymiarze czasu pracy i tylko i wyłącznie nad stanowiskami na których prace wykonywane są w warunkach szczególnych , wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez potwierdzenie jego uprawnienia do dochodzonego świadczenia emerytalnego, przy zasądzeniu stosownych kosztów procesu. W uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżący akcentował ,że na str.5 uzasadnienia wyroku znalazły się wzajemnie sprzeczne i świadczące o błędności ustaleń Sądu I instancji stwierdzenia. Jedno stanowiące ,że „ prace spawaczy bezpośrednio nadzorował brygadzista, a pośrednio wnioskodawca” i drugie wykluczające to pierwsze” ponadto wnioskodawca poza bezpośrednim nadzorem procesu produkcji wykonywał szereg innych czynności...”.Ponadto apelujący podnosił ,że bez względu na fakt zatrudnienia brygadzystów- spawaczy jego nadzór nad stanowiskami spawalniczymi miał charakter bezpośredni (tj. techniczny i merytoryczny), co wiązało się z wagą tego procesu produkcji i choć w odniesieniu do innych stanowisk pracy nadzór ten nie miał już takiego charakteru (w tym bowiem przypadku wykonywany był bezpośrednio przez brygadzystów) , to jednak w świetle wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 2006r III AUa 1076/05 LEX nr 310467 powyższe nie stoi na przeszkodzie w uznaniu jego pracy za pracę w warunkach szczególnych . Przywołując z kolei orzecznictwo Sądu Najwyższego , w tym m. innymi wyrokami tego Sądu z dnia 6 grudnia 2007r. III UK 62/07 LEX nr 375653 , czy z dnia 5 października 2011r.II UK 48/11 LEX nr 1108485 , skarżący podkreślał, że osoba sprawująca nadzór nie musi stale przebywać na stanowiskach, gdzie praca jest wykonywana w warunkach szczególnych , bo w zakresie jej obowiązków w kalkulowane są czynności administracyjno -biurowe , przy czym nie ma tu znaczenia rozmiar czasu pracy jaki przypada na tego rodzaju czynności , w stosunku do tego poświęconego bezpośrednio pracy w warunkach szczególnych.

Pozwany organ rentowy nie ustosunkował się do treści apelacji wnioskodawcy.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie ,rozpoznając apelację wnioskodawcy A. P. zważył, co następuje;

Wniesiony przez wnioskodawcę środek odwoławczy nie może wywrzeć pożądanego skutku.

Zaskarżony bowiem wyrok Sądu Okręgowego w Przemyślu z dnia 16 grudnia 2013r. jest - w ocenie tut. Sądu- wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu , zaś

w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie występują przywoływane w apelacji podstawy zaskarżenia , brak też innych przesłanek mogących wyrok ten wzruszyć ,

które -stosownie do art. 378 §1 kpc - Sąd II instancji ma na uwadze z urzędu.

Zarzut naruszenia art.233 §1kpc nie może być bowiem uznany za skuteczny z tej tylko przyczyny ,że Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku popełnił lapsus językowy polegający na posłużeniu się pojęciem bezpośredniego nadzoru wnioskodawcy nad procesem produkcji przy przypisywaniu mu jeszcze innych wielu „pozaprodukcyjnych „ czynności , w sytuacji uprzedniego wykluczenia tego charakteru nadzoru nad stanowiskami na których praca odbywała się w warunkach szczególnych (w tym wypadku nad stanowiskami spawalniczymi) , skoro z pozostałej części uzasadnienia orzeczenia jasno wynika ,iż Sąd Okręgowy dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego nie uznał aby wnioskodawca taki nadzór bezpośredni sprawował. To zaś ustalenie jest w całej swej rozciągłości podzielane przez Sąd Apelacyjny tym bardziej , że w pozostałej części omawiany zarzut naruszenia prawa procesowego przez przekroczenie ram swobodnej oceny dowodów sprowadza się w istocie do przedstawienia przez skarżącego alternatywnego stanu faktycznego sprawy bez koniecznego- dla uznania zasadności tego zarzutu- wykazania wadliwości czy błędności dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów (bliżej

na ten temat m. innymi w wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 25 lutego 2014r. I ACa 1217/13 LEX nr 1428201) . Uzupełniając więc jedynie w niezbędnym zakresie wywód Sądu Okręgowego w Przemyślu o braku podstaw do uznania spornego okresu zatrudnienia wnioskodawcy za pracę w warunkach szczególnych , Sąd Apelacyjny chciałby już na wstępie podkreślić, że zdefiniowany w art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.), ten rodzaj kwalifikowanego zatrudnienia, który uprawnia do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, odnosi się do takich warunków pracy, których znaczna szkodliwość dla zdrowia oraz znaczny stopień uciążliwości prowadzą do szybszego obniżenia wydolności organizmu ,co właśnie uzasadniać ma nabycie prawa do wcześniejszej emerytury (por. między innymi

wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2009 r. I UK 20/09 LEX nr 515698). W tym kontekście przepisy wykonawczego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) określające rodzaj prac zakwalifikowanych jako prace w warunkach szczególnych muszą być więc wykładane ściśle, a nie rozszerzająco przy czym w każdym przypadku ocena charakteru zatrudnienia musi uwzględniać przewidziane w § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia przesłanki odniesione do stałości i pełnego wymiaru czasu pracy świadczonej w warunkach szkodliwych dla zdrowia. Ta uwaga dotyczy więc także wskazywanego przez wnioskodawcę nadzoru, kwalifikowanego jako praca w warunkach szczególnych pod poz. 24 działu XIV wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm. (tak też wprost w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r.

II UK 297/11 LEX nr 1214582). Tym samym aby prace nadzorcze mogły być uznane za prace w warunkach szczególnych konieczne jest dowiedzenie dwóch przesłanek. Pierwszej dotyczącej nadzorowania oddziału czy wydziału, na którym jako podstawowe wykonywane były prace wymienione w/w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), i drugiej związanej ze stałym i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na tak określonych stanowiskach pracy nadzorem, który w tej sytuacji nosi cechy nadzoru bezpośredniego, do którego zresztą to pojęcia nawiązuje także zarządzenie resortowe to jest w tym wypadku zarządzenie Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988r. w sprawie stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. Urz. MR i RW 1988/2/4), stanowiąc pod poz. 24 działu XIV, że omawiany nadzór ma być wykonywany bezpośrednio przy stanowiskach wymienionych w wykazie. W świetle wstępnie poczynionych uwag co do charakteru dochodzonego przez wnioskodawcę świadczenia emerytalnego jest to założenie ze wszech miar racjonalne bo tylko wówczas istnieją przesłanki dla przyjęcia adekwatnego do stanowisk produkcyjnych, gdzie praca wykonywana jest w warunkach szczególnych stopnia szkodliwości czy uciążliwości które w tożsamy sposób mogą obniżyć wydolność organizmu także więc w przypadku kadry kontrolno – nadzorczej. Odnosząc zaś powyższe do okoliczności faktycznych przedmiotowej sprawy w pierwszym rzędzie podkreślić należy – do czego nie odniósł się Sąd I instancji – że już choćby w świetle przedłożonego przez samego wnioskodawcę schematu hali produkcyjnej (...), którą w całości nadzorował (v. k. 23), trudno przyjąć aby pracami podstawowymi były prace spawalnicze, skoro obejmowały one 7 stanowisk pracy, w sytuacji gdy choćby w dziale obróbki mechanicznej, gdzie prace nie były wykonywane w warunkach szczególnych było 8 stanowisk pracy, niezależnie od tego, że w przedmiotowej hali pracowało jeszcze co najmniej 5 osób nie zatrudnionych w tak rozumianym kwalifikowanym charakterze. Niezależnie od tego trudno też przyjąć, aby sprawowany przez skarżącego nadzór nad stanowiskami spawalniczymi miał charakter nadzoru bezpośredniego, skoro – jak sam odwołujący przyznał w treści swego odwołania – jego obecność przy tych stanowiskach pracy sprowadzała się do oględzin prawidłowości wykonanego spawania (a więc też w czasie kiedy ta szkodliwa dla zdrowia czynność nie była już wykonywana), przy jednoczesnym zaangażowaniu w ten element produkcji pracujących także na stanowiskach spawalniczych brygadzystów tj. średniego personelu produkcyjnego, do obowiązków których należał także przydział pracy dla spawaczy. Nie bez znaczenia jest również bezsporny w okolicznościach faktycznych sprawy fakt, iż zasadniczym miejscem pracy odwołującego było wyodrębnione z hali produkcyjnej i zamykane pomieszczenie (kantorek). Odmawiając uznania spornego okresu zatrudnienia wnioskodawcy za pracę w warunkach szczególnych Sąd I instancji trafnie też zaakcentował, że na przeszkodzie w przyjęciu bezpośredniego nadzoru wnioskodawcy stało także wykonywanie przez niego szeregu czynności o charakterze administracyjno – biurowych, w tym – co wymaga podkreślenia – począwszy od 1986 r. nawet zastępstwo dyrektora zakładu w czasie jego nieobecności w pracy. W świetle powyższych uwag bez znaczenia dla ostatecznego wyniku sporu pozostają więc przywoływane w apelacji przez skarżącego te orzeczenia Sądu Najwyższego które z jednej strony dopuszczają możliwość wykonywania dozoru nad innymi jeszcze niż tymi kwalifikowanymi stanowiskami pracy, czy stanowiące o czynnościach administracyjno – biurowych jako immamentnie przypisanych dla tego rodzaju nadzorczych stanowisk pracy, choć i w tym miejscu podkreślić należy, że każde z tych orzeczeń zapadło w odmiennym stanie faktycznym, przy czym

w judykaturze Sądu Najwyższego można znaleźć i takie orzeczenia, które przeczą stawianym w przywoływanych przez skarżącego orzeczeniach tezom (i tu tytułem przykładu wskazać można na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2007r.

III UK 66/07 LEX nr 483283 w którym jednak przyjęto ,iż z punktu widzenia uprawnień do omawianego świadczenia emerytalnego istotne znaczenie w przypadku stanowisk nadzorczych ma ustalenie jaką część obowiązującego czasu pracy zajmowały czynności administracyjno – zarządzające , a jaką bezpośredni nadzór procesu produkcji) .

Z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów ,podzielając w postępowaniu odwoławczym dokonaną przez Sąd Okręgowy w Przemyślu ocenę prawną sprawy , sprowadzającą się do stwierdzenia ,że A. P. nie spełnił wszystkich koniecznych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego, przewidzianych w art.184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2013r. poz. 1440 ze zm.), na podstawie art. 385 kpc orzeczono o oddaleniu apelacji wnioskodawcy.